

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ — ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

ΗΝ χαράν καὶ εὐφροσύνην, ἣν ἀνὰ τον χριστιανικὸν κόσμον διαχέει ἡ ἐορτὴ ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ υἱοῦ τῆς παρθένου, διαδέχεται ἡδὴ ἕτερος χαρμόσυνος στρόβιλος, τὸν ὁποῖον ἐξεγείρει τὸ πλῆρες ἐλπίδων ἀνατέλλον νέον ἔτος.

Ἡ ἐορτὴ ἐπὶ τῷ μεγάλῳ γεγονότι τῆς Βηθλεὲμ, ὅπερ κατεκρήμνισε τοὺς Θεοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ περιώρισε τὴν Πυθίαν ἐν τὸς φρενοκομείου, ἀποτελεῖ ἀληθῆ χαράν διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν ὑπαρξιν. Ἡ ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ τῇ φάτνῃ ἐμφάνισις τοῦ Ναζωραίου, οἱ μάγοι καὶ ὁ ἀστέρ, οἱ ποιμένες καὶ οἱ Ἀγγελοι, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἰρήνη καὶ εὐδοκία, ἣν οὗτοι διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐμμανουὴλ προαγγέλουσιν, ἡ φυγὴ εἰς Αἴγυπτον, τὰ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπελθόντα ἀποτελέσματα, ὅλων τῶν μεστῶν ποιήσεως ἐπεισοδίων τούτων ἡ ἀνάμνησις, ἅπερ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν διὰ στίχων ἀπαραμίλλου ἐμπνεύσεως ἐξύμνησε, ἀνυψοῖ τὸ πνεῦμα ἡμῶν καὶ πληροῖ ἀγαλλιάσεως πᾶσαν χριστιανικὴν καρδίαν. Μὲ ἀμυήτους ἐν τοῖς ναοῖς ὕμνους, μὲ μεδονυκτίους λειτουργίας, μὲ δεῖπνα περὶ τὸ λυκαυγές, μὲ τὰ καλλὰ ἐν τοῖς ὁδοῖς, μὲ εὐθυμίαν καὶ εὐφροσύνην περὶ τὴν τρώπην, ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν στέγην, ὅπου ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ συνέρχονται συγγενεῖς τε καὶ φίλοι, ἐκδηλοῦται παρ' ἡμῖν τὸ χαρμόσυνον τῆς ἡμέρας, διαχεόμενον παντοῦ ἐξόδου, καὶ εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων, καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ πένιτος, καὶ εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα, καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῶν φυλάκων. Ὁ χριστιανικὸς κόσμος μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τούτων φαίνεται ἐφαρμόζων κατὰ τι τὰς μεγάλας τοῦ ἀρχηγοῦ του ἐν τολὰς ἀγαπᾷτε ἀλλήλους, ἐλεεῖτε τοὺς πάσχοντας. Ἐὰν ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπικρατοῦσα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀγάπη καὶ ἡ ἐκδηλουμένη φιλοφροσύνη πρὸς τὸν πληθύνον συνεχίζοντο, διήρκουν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ποῖαν θεάρεστον ὄψιν, ἀξίαν τοῦ προσορισμοῦ τῆς καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς, θὰ εἶχεν ἡ χριστιανικὴ κοινωνία! Ἀλλ' ὁ χριστιανὸς ἀνθρώπος ἅμα τῇ παρελεύσει τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐπανερχεται εἰς τὸ πρῶτον καθέστὸς. Ἀρχίζει τὸν ὑπολογισμόν καὶ τὴν ὑστεροβουλίαν, καὶ ἔχει ἀνδγκνὴν ἐνὸς ἔτους, ὅπως ἐπανάδῃ πάλιν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸν πάσχοντα πληθύνον του!

Ἀλλ' ὀλίγου δεῖν ἡ ἐπὶ τῶν Χριστουγέννων φιλοσοφία αὕτη νὰ μᾶς παρασύρῃ καὶ ἀνσμονήσωμεν τὸν σάλον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἔτους. Νομίζομεν ἡ ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ἐκδηλουμένη χαρὰ ὅτι ἔχει τι τὸ ἐξύμνον, τὸ μὴ φυσικόν. Εἶνε ἀγαλλιάσις ἡ προσθήκη ἐνὸς ἔτους εἰς τὸ παθητικὸν τοῦ τοῦ βίου, ἡ ἀνταλλαγὴ αὐτοῦ ἀντὶ μιᾶς ῥυτίδος, λευκῶν τριχῶν, ἐνὸς κατρακυλίσματος εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ τερσαρακοστοῦ ἔτους τοῦ βίου, μιᾶς εἰσβολῆς εἰς τὸν χρόνον τοῦ ἐξηκοστοῦ; Ἐχει τίς τοιαύτην αὐταπάρνησιν, ὥστε νὰ χαίρῃ, διότι γηράσκει, νὰ ἀγάλλεται, διότι ἀποχωρίζεται διὰ παντός τῆς νεανικῆς ἡλικίας, νὰ αἰσθάνεται εὐφροσύνην, διότι κατάρθωσε νὰ σμικρύνῃ κατὰ τι τὴν ὁδὸν τοῦ βίου του; Ἡ νεάνις, ἥτις μετὰ τοσαύτης χαρᾶς ἀτενίζει τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους, θὰ ἐπανεύρῃ τὰ ῥόδα τῶν παρειῶν τῆς, ἅπερ τοῦτο θὰ ἀφαρπάσῃ παρ' αὐτῆς; Ὁ πλήρης σφρίγγους νεανίας θὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ὡραίαν νεανικὴν ἐποχὴν τῶν ἐρώτων καὶ τῶν γλυκῶν ὀνείρων, καὶ ὁ τὴν μέσπν ἡλικίαν ὑπερβάς, θὰ εὕρῃ πού νὰ σταματήσῃ εἰς τὸν κατήφορον, εἰς ὃν τὸν ὠθεῖ τὸ νέον ἔτος; Εἶνε τις τόσῳ ὀλίγον μάταιος, ὥστε νὰ χαίρῃ διὰ τὰ δῶρα ταῦτα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους; Οὐχὶ βεβαίως.

Ἀλλ' ἡ ἐλπίς, αἱ ἐλπίδες, ἡ πραγματώσις ἀπείρων ὀνείρων καὶ ὀνειροπολημάτων, ἰδοὺ σωρεῖα ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, ἀνοσιδῶν ἀν θέλετε, ἥτις μεταβάλλει τὴν μάλλον δυσάρεστον ταύτην τοῦ βίου εἰς ἡμέραν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ὅ,τι δὲν ἐπραγματοποίησε τὸ παλαιὸν ἔτος, θὰ ἐπραγματοποιήσῃ τὸ νέον, ὅ,τι δὲν ἐπετεύχθη τότε, θὰ ἐπιτευχθῇ νῦν. Αὕτη εἶνε ἡ χρυσὴ γέφυρα δι' ἣς τὸ παλαιὸν ἔτος μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ νέον, καὶ μεθ' ἡμῶν μεταδίδει καὶ ὅλας τὰς ἐλπίδας μᾶς καὶ τὰ ὄνειρά μᾶς. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μᾶς ἀποπλανᾷ πάλιν τοῦτο καὶ μόλις περὶ δυσμᾶς, οὐχὶ πλέον τοῦ ἔτους, ἀλλὰ τοῦ βίου μᾶς κατορθοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ δημῶδους λογίου «κάθε πέρυσι καὶ καλλίτερα, κάθε φέτο καὶ χειρότερα».

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

